

између њиховог расуђивања и самог предмета.

Например, у Јеванђељу не постоји учење о незаконности и криминалиту јавних правосудних институција. Међутим, нашли су се људи који ово учење приписују Јеванђељу. Није ли то бунцање? И уопште, сви неверујући и они који не сматрају себе обавезним да се у суду о истини руководе Речју Божјом и учењем Цркве, само бунцају и своје бунцање износе као истину.

Наши расколници нас зади-

поремећених и поседнутих.

Тешко је стање оних који су телесно ослабљени, али духовна ослабљеност, која се пројављује у облицима на које смо указали је неупоредиво погубнија и опаснија. Али не постоји болест, ни телесна ни духовна, коју не би могла да исцели Божја благодат. Господ Исус, који је свемоћном Речју, на чудесан начин исцелио Раслабљеног у Овчијој бањи, моћан је да исцели свакога који болује од духовне ослабљености, уколико овај, макар и минимално осети

Највеће богатство се стиче онда кад човек тежи да сачува мирну савест. У случају да осети да га је нешто повредило, одмах мора то да поправи, и тако ће се вратити у претходно стање.

Колико пута нас је прекоревала наша савест! Уколико човек више слуша своју савест и обраћа пажњу на њу, утолико га она поузданије руководи. Уколико га она истанчаније руководи и прекоревала, утолико се он више уздиже у чистоти.

Постоји такође и „рђава савест“, која се често појављује у виду, форми и облику добре савести. Међутим, у суштини је то зла, изопачена савест, савест која се противи Богу.

Рђава савест је онај глас који о стварима учи лукаво, изопачено и противно.

Као своје полазиште, извор и темељ добра савест има смирење и послушање, док рђава савест као свој извор има гордост и непослушност.

Кад човек није послушан старцу, кад се опире, кад је лукав и кад не слуша, он поседује оно што се назива самопоуздањем, а самопоуздање значи рђаву савест.

старац Јефрем Аризонски

вљују потпуним одсуством здравог расуђивања, бранећи своје најгрубље сујеверје. Ма колико да је истина коју они одбацују јасна и очигледна, они гледајући не виде и слушајући не чују (Мк. 4, 12). Непријатељство против Цркве их побуђује да изрекну такве смуђујуће хуле на њу, какве се могу очекивати једино од умно

своје жалосно стање и потребу у томе да му Бог помогне. Ову помоћ му Господ, лекар душа и тела, може послати и непосредно или преко људи који су у стању да послуже као оруђа Његовог милосрђа, какви су пастири Цркве и уопште све хришћанске састрадалне душе.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - РАСЛАБЉЕНОГ

свете мученице Агапија, Хионија и Ирина

Јн. 5, 1 - 15, зч. 14; Дай. 9, 32 - 42, зч. 23.

ејиској Висарион (Нецајев)

ДУХОВНА РАСЛАБЉЕНОСТ

У данашњем Јеванђељу се говори о чудесном исцељењу раслабљеног, односно парализованог. Лишен могућности да се креће са једног места на друго, он је тридесет и осам година очекивао, неће ли му се ко сажалити, неће ли му ко помоћи да се ради исцељења спусти у силоамску воду, онда када се Анђео Господњи појави на овом месту и додиром воде учини је лековитом.

Парализа, као и свака тешка болест, велика је несрећа и само се у ретким случајевима може излечити природним путем. Али све је то ипак телесна невоља, која може не само да не буде штетна за душу, већ још и корисна, уколико се подноси са хришћанским трпљењем и преданошћу вољи Божјој, уколико је сједињења са делима побожности, љубави према Богу и ближњима. Неупоредиво су опасније и погубније душевне болести, односно греси и греховна стања, која нераскајаном грешнику прете вечно смр-

ћу. У такве болести спада и духовна ослабљеност, која је налик на телесну парализу. Ова последња или човека оставља непокретним или потпуно безосећајним или обоје истовремено.

Нешто се слично дешава код многих грешника. Слично парализованима, осуђенима на непокретност, они се налазе у стању духовне непокретности, духовне тромости према добру, тако да упркос жељи да испуњавају Божју вољу, да живе богоугодно, схватају да за то немају снаге.

У мањој или већој мери, овакво несрећно стање је удео свакога од нас, јер свако од нас треба себи да припише оно што је рекао апостол: „Јер добро, што хоћу, не чиним, него зло, што нећу, оно чиним... Али видим други закон у удима својим који се бори против закона ума мојега, и поробљава ме законом гријеха који је у удима мојим“ (Рим. 7: 19, 23). Ова немоћ човекове воље да се бори са грехом, ова немогућност да се

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

избегне грех, назива се првородни грех, који смо наследили од Адама и преноси се са родитеља на децу рођењем, јер се сви ми у гресима родисмо и у безакоњима

макар један корак, да би их се ослободили.

То су, на пример, пијанице, псовачи, коцкари, лопови, кавгаџије и сл. Греховна пристрашћа и

Када оставиш место за другога, начином на који си у животу присутан, остављаш простор за себе. Када прогониш, не љубиш, или мрзиш другога, мрзиш себе. И ако ово сада не имаш, доћи ће време када ћеш.

Болесни смо; патимо од злобе. Мислимо да смо досегли победу ако одуземо живот другом човеку. Патимо од помрачености ума. Христос то зна. Он то разазнаје, и понаша се у складу са Његовом Љубави и зарад добробити наше патње. Гној мора да изађе из ране како би наш цео организам био ослобођен. Човек мора да избаци отров из себе који је примио, како би утекао од опасности. Ако си у стању, треба другоме да омогућиш неометани ход, да му дозволиш да отвори своје ране, да се ослободи притиска који му ствара тешкоће, и мучи га.

Православна Црква, у усијаној белини коначног суда, гори и одашиље, као најфинији тамјан, мирис олакшања и духовне слободе, која спашава човека дарујући му нове видике који га воде до другачијих равни. Пружа красоту његовој радости и жалости, његовој слободи и заробљености, његовом животу и смрти.

архимандрит Василије (Ивиронски)

зачесмо (уп. Пс. 50, 7). Чак ни велики праведници нису ослобођени од греховних склоности. Али праведници се не наслађују њима, не мире се са њима већ се непрекидно боре и то са успехом, уз помоћ Божје благодати.

Нису међутим такви грешници који су погођени духовном ослабљеношћу. Премда они и знају своју немоћ у борби са духовним искушењима, али навика на грех, на понављање једних те истих грехова, довела их је до таквог жалосног стања да они потпуно одустају од борбе са гресима иако би желели да ступе на прави пут, пут Господњих заповести, али поставши поробљени греховним навикама, не одлучују се да учине

навике су до те мере овладале њиховом душом да немају снаге да се истргну из њихових канџи.

Упоредо са непокретношћу удова паралисани или ослабљени човек у неким случајевима губи осећај, тако да он у удовима ништа не осећа: не осећа бол од убода, гледа отвореним очима, али не види, звукове и буку око њега не чује. У њему се још држи живот, али се његова свесност губи. Живот се одржава само једењем, за коју не губи способност. Ево слике душе у којој је грех отупио осећање за добро и зло. Човек који се налази у сличном стању, веома је склон ка свему што служи потхрањивању његовог самољубља и чулности, радује се

свему што задовољава његове светске, чулне и телесне укусе, што оставља пријатан утисак на његове очи, уши, мирис и интелект и губи спокојство уколико нешто повређује његово самољубље.

Он је потпуно безосећајан према духовним радостима и жалостима. Њему су непојмљива задовољства која имају побожни људи, која се јављају од читања Речи Божје, богomisлија, молитве, благодаћу тајни. Све то њему је досадно. Ништа од овога њега не храни, па га чак и помен овим потребама доводи до разочарења и љутине.

Када га Господ обасипа животним добрима, њему се то допада, али не осећа ни најмању благодарност према Господу, уопште не схвата да је овим добротворствима Господњи дужник.

Када Га господ посеђује болешћу и разним животним невољама, он или уопште не пројављује смирење пред Господом, не признајући његову власност у управљању људским судбама и стога се и не каје за своје грехове пред Њим, не благодари му зато што га подсећа да се поправи и не труди се да Га умилостиви или је чак пре спреман да заропће на Њега и на добронамерне савете блиских му људи да се обрати Господу, одговара негодовањем, па чак и псовањем, ни мало не осећајући да је завистан од Господа.

Овај губитак осећаја се код паралисаних људи нарочито испољава онда када је парализом захваћен и мозак. У овом случају човек губи свест и разум, изговара неповезане речи, одлута у току

разговора, не препознаје никога од оних који га окружују, бунца у будном стању.

У сличном се стању налази и духовно ослабљени човек. У физичком смислу, он је здрав, не примећују се поремећаји у умним способностима, у сећању, у деловању чула. Али греховне навике, пристрасност према делима овога света и земаљским добрима доводе га до тога да престаје да схвата постојање натприродног света, не придаје никакав значај духовним истинама, нимало не помишља о спасењу душе. За врховну драгоценост у животу и циљ, он поставља задовољавање чулних потреба и прохтева, губи схватање разликовања добра од зла, геха од онога што није грех; у испуњавању грађанских, породичних, животних обавеза не руководи се страхом Божјим, схватањем хришћанских дужности, савешћу, већ искључиво животним побудама, страхом одговорности пред судом, пред јавним мишљењем, разматрањем штете или користи од својих поступака.

Ум и савест таквога човека у односу на све што превазилази самољубље и чулност подсећају на парализу мозга, иако њихов мозак нема физичку повреду. Такви људи добро расуђују о ствари овога света, а односно расуђивања о ономе што је изнад овога света, њихове речи наликују на бунцање оболелог од парализе мозга. Њима се све чини погрешно. Чак и непромењиве Јеванђелске истине, обећања и претње, они или потпуно одбацују или их схватају тако да је јако тешко закључити има ли ишта заједничко